

Rezumat

Articolul propune o trecere în revistă a pieselor de mobilier atestate în cercetările de teren realizate prin satele Republicii Moldova în ultimii ani. În baza rezultatelor investigației și a referințelor la literatura de specialitate se întreprinde o sistematizare a mobilierului după funcții, evidențiind totodată și particularitățile lui.

Preocuparea omului pentru amenajarea spațiului de locuit poate fi urmărită din cele mai vechi timpuri într-un proces continuu, în care îmbinarea funcționalului cu cerințele estetice s-a produs, conform capacității creatoare a acestuia și posibilităților economice.

Plecând de la un număr redus de elemente strict necesare traiului, interiorul a evoluat treptat, piesele de mobilier devenind din ce în ce mai de valoare din punct de vedere artistic¹.

Cercetările anterioare au făcut cunoscute din antichitate și până în timpul nostru, fazele de evoluție ale interioarelor de curte sau de oraș, din spațiul nostru cultural, fapt care reprezintă un tezaur neprețuit pentru istoria culturii. Ceea ce nu se cunoaște, decât în prea mică măsură, este modul de amenajare a caselor țărănești. Noi ne vom referi la tradiția mobilierului din spațiul Pruto – Nistrean despre care nu există deocamdată nici o lucrare aparte.

Mobilierul popular este, firește, un domeniu și o realitate etnografică, dar el este marcat în același timp și de o puternică amprentă artistică. Formele funcționale ale oricărei piese din vastul repertoriu al mobilierului tradițional sunt subliniate de un decor gândit structural.

Este un lucru bine știut că în secolele trecute țăranii amenajau locuința după străvechi tradiții, conform unor preferințe acceptate de colectivitate. Interiorul era format din cele mai trebuincioase piese de mobilier, care vor fi descrise în prezentul articol.

Luând ca suport metodologic lucrarea *Mobilierul țăărănesc românesc* de Roswith Capesius², am sistematizat rezultatele cercetărilor făcute în teren și am ajuns la concluzia că mobilierul țăărănesc poate fi grupat după câteva criterii:

1) În funcție de executantul confecționării lui:

- *mobilier lucrat după metode tradiționale, de către gospodarul casei;*

- *mobilier lucrat de dulgheri, tâmplari și lemnari – meșteșugari profesionești din localitate;*

- *mobilier executat de strungari, mobilieri – specialiști exclusiv de mobilă.*

2) După funcția pe care o îndeplinește, deosebim:

- **mobilier pentru odihnă** (pentru așezat și dormit):

scaun, laiță, pat, sofa, oslon, canapcă

- mobilier pentru servit masa:

masa (varietate de mese)

- mobilier pentru depozitare: *cuierul, prepeleacul (olarul), blidarul, trihornul, culmea, grinda, masa dulap (masă înfundată), dulapul înalt, colțarul, diverse lăzi.*

Mobilierul pentru odihnă

Scaunul. Pe lângă platformele fixe, construite special pentru odihnă (lavițe și paturi) în gospodăria țărănească au existat întotdeauna și scaune. Diferențierea lor, atât după dimensiuni cât și după elementele componente, face ca această mare grupă de mobilier să cuprindă două subtipuri, și anume:

1) scaunul fără spătar cu trei sau patru picioare;

2) scaunul cu spătar pentru o persoană și scaunul cu spătar lung pentru mai multe persoane (banca).

Privite în parte, aceste tipuri își găsesc corespondențe în mobilierul european și chiar universal, dar ceea ce le diferențiază este modul specific de proporționare și, mai ales, de decorare a elementelor componente.

Ca tehnică de îmbinare a detaliilor într-o piesă se folosesc modalitățile cele mai simple, în toate cazurile, sprijinirea unei platforme de așezat se rezolvă prin procedee arhaice, cu ajutorul penelor și cepurilor, fără ajutorul unui liant sau al cuielor de fier.

Atât sistemul de îmbinare, cât și unitatea concepției de construcție, decurge din amplasarea oblică a picioarelor, plasează aceste tipuri de scaune în marea categorie a mobilierului executat de meșteri sătești. Acești meșteri lucrau scaune pentru nevoile satului lor și pentru a le vinde în alte sate. Marea varietate de forme, mai ales în decorarea spătarelor, rezultă din diferențierea concepției stilistice specifice fiecărei zone.

1) *Scaunul cu trei sau patru picioare, fără spătar.* (Fig. 1-3)

De dimensiuni mici și de aceea ușor transportabile, scaunele joase cu trei sau patru picioare sunt folosite în interiorul locuinței și la diferite munci în afara casei. Sistemul de îmbinare este simplu: într-o bucată de scândură pătrată, dreptunghiulară, rotundă sau chiar emisferică, se practică trei sau patru găuri, în care se fixează țărui egali ca mărime, ascuțiți în partea de sus. Lungimea picioarelor nu depășește 30-40 cm. Dacă țăruii trec prin toată grosimea platformei, sunt fixați în partea de sus cu ajutorul unor pene de lemn.

Un grup aparte îl constituie scaunele mici rotunde. Acestea sunt lucrate din rădăcini sau trunchiuri de copac, uneori fiind folosită și scândura: o emisferă îndreptată cu partea segmentată în sus. Dar și aici partea superioară este ușor scobită, ceea ce conferă scaunelor un plus de comoditate. În lemnul masiv se montează picioarele, care uneori nu mai străpung întreaga grosime a lui, fixarea făcându-se prin câteva pene mici, fără nici un procedeu în plus. Acest procedeu de îmbinare este descris și în lucrarea lui Roswith Capesius amintită mai înainte³.

2) *Scaunul cu spătar* (Fig. 4)

Dintre toate tipurile de scaune populare, cele cu spătar reprezintă forma originală și, în același timp, cea mai profund legată de formele tradiționale lucrate în lemn din

țara noastră. Bazându-se pe un sistem de îmbinare fără liant sau cuie de fier și având asigurată stabilitatea prin folosirea cepurilor, scaunele cu spătar sunt dovada unui filon tradițional puternic în confecționarea mobilierului țărănesc. Acest fapt constituie un element important în cercetarea noastră, deoarece, mai ales la scaunul înalt, care a cunoscut diferite căi de evoluție în sud-estul Europei, rolul influențelor venite din vest este de multe ori supraestimat.

Scaunul autohton cu spătar apare pe teritoriul țării noastre sub două forme: scaunul mic cu spătar înalt și scaunul de înălțime obișnuită. Este vorba de un scaun compus dintr-o platformă pătrată, dreptunghiulară sau trapezoidală, susținută de patru picioare fixate, cu o înclinație mai mare sau mai mică, în această scîndură. Lemnul folosit la această categorie de piese este, pe lângă fag, cel de păr, de cireș ori de stejar.

Dacă principiul de construcție este unitar atât pentru scaunele joase, cât și pentru cele înalte, aspectul general diferă prin modificarea proporțiilor. Astfel, decorul lor se încadrează în concepția artistică a constructorilor. Pe lângă decupajul siluetei, un rol important îl joacă și formele realizate în plinul spătarului. Dacă în unele cazuri aceste decupări sunt evident funcționale, înlesnind ridicarea și transportarea, în altele, rolul lor este în primul rând decorativ, dacă nu magic.

În Moldova atestăm apariția unei forme de scaun a cărei origine poate fi căutată, pe de o parte, în însăși inventivitatea meșterului, iar pe de alta, în influența stilurilor orășenești. Sistemul de a îndoi o nuia sau o cracă mai subțire, ținând-o deasupra focului sau prin uscare lentă, nu este necunoscut în arta populară, așa încât se poate explica ușor folosirea lui și la mobilierul țărănesc. S-au lucrat și scaune-fotolii din împletitură de nuiele, a căror origine o constituie, însă, desigur, piesele de mobilier împletit de la sfârșitul secolului trecut, care apar în saloanele caselor înstărite. De asemenea și scaunul având una sau două nuiele drept spătar își are corespondența în mobilierul orășenesc vienez al „Jugendstilului” de la începutul secolului douăzeci⁴. Împletitura se realizează din trestie răsucită, modelele variate amintind de împletiturile din paie sau papură ale popoarelor primitive.

Laița. Prototipul patului a fost laița: datorită simplității sale și faptului că nu necesita cheltuieli, laița a avut cea mai largă răspândire și durată în timp. În podeaua de lut se băteau niște țărushi deasupra cărora se așezau scânduri. Laițele se deosebeau după formă, lungime, amplasare și destinație. Laițele de formă pătrată erau amplasate între sobă și perete și serveau pentru dormit. Laițele lungi erau amplasate de-a lungul pereților și urmau configurația lor, servind atât ca scaun de șezut, cât și ca pat de dormit, aspect remarcat și în descrierea „Interiorul locuinței” din cartea Georgetei Stoica⁵. Existau și laițe, care nu erau fixate în pământ și puteau fi ușor demontate: în loc de țărushi aveau niște suporturi „capre” (căpriori), de formă trapezoidală pentru fixarea scândurilor, care ulterior erau acoperite cu lăicere (Fig. 6).

Patul. Originalitatea acestei construcții se exprimă prin formă și prin ornamentare. Paturile de lemn de la sfârșitul sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea, întâlnite și astăzi rareori, pe la sate, indică în primul rând trecerea la un nivel de civilizație mai înalt. Patul este o delimitare a spațiului de dormit de cel de șezut. Era executat în forme

elevate de meșteșugari și în mod artizanal de gospodarii pricepuți. (Fig. 5)

Sofa - este un pat de lemn de o originalitate evidentă apărută în uzul rural pe la mijlocul sec. al XIX-lea. Ea este o combinație reușită a unui pat de lemn cu o ladă adaptată. Sofaua are grinda de sus și picioarele lucrate ornamentat la strung. Sunt împodobite cu îmbinări ale diferitelor sfere, brâuri, inele, rânduie întotdeauna proporțional și ritmic. De obicei partea din față este decorată cu ornamente, motive cioplite ori diverse picturi. Un astfel tip de pat este descris în lucrarea „Meșterițele din Butuceni”⁶.

Sofa are o dublă funcționalitate. În interiorul ei se află inclusă o ladă în care se păstrau diverse lucruri, fiind folosite ca garderobă, ori comod. Aceste piese de mobilier erau executate exclusiv de strungari și mobiliieri. Fiind scumpe, ele se transmiteau din generație în generație și erau donate ca zestre fetelor.

Mobilierul pentru servit masa

Masa. Cuprinde un grup de piese de mobilier de mare varietate și complexitate constructivă. Cele mai complicate exemplare erau lucrate de meșteri dulgheri specializați. Cele simple, pentru uzul cotidian puteau fi făcute de orișice gospodar.

Mesele se împart după înălțime și formă.

Măsuță joasă cu trei picioare: constituie un obiect nelipsit în casa țărănească. (Fig.9) Ea este excelentă prin comoditatea ce o oferă: poate fi păstrată în poziție verticală, fiind pusă la locul destinației doar atunci când era necesar. Având diametrul de 80-100 cm. și înălțimea picioarelor 25-40 cm era folosită pentru servit masa și întinderea foilor de plăcinte sau alte activități în procesul preparării bucatelor.

Masa înaltă. În afară de masa joasă, în categoria mobilierului tradițional se înscriu și câteva forme de mese înalte, amplasate lângă geamuri. Este vorba de cele dreptunghiulare, așezate pe două capre, sau, și mai frecvent, pe două picioare realizate din două scânduri fixate în formă de X și prinse între ele de o scândură transversală. Ambele sisteme sunt foarte răspândite în diferite țări ale Europei, cele din țara noastră neavând un specific zonal. Executarea lor diferă de la caz la caz, picioarele lucrate cu barda și cioplite într-un mod primitiv coexistând cu altele, fasonate cu priceperea unui tâmplar specialist. Realizarea și sistemul de îmbinare sunt de factură țărănească, cu toate că acest sistem se apropie foarte mult de cel de îmbinare folosite la mesele de proveniență orășenească. Pe lângă masa dreptunghiulară, întâlnim și masa înaltă rotundă, a cărei formă amintește de cea a meselor romane. Dar, pentru că aceste mese apar tocmai într-o regiune unde în interiorul țărănesc au pătruns mai devreme forme orășenești, ne îndeamnă să presupunem mai degrabă că aici este vorba de influența unei forme cu mult mai târzii, și anume a mesei „Empire”, foarte răspândită la mijlocul secolului al XIX-lea în Rusia. Despre această influență amintește și Roswith Capesius⁷. Interioarele caselor boierești din Moldova, dezvoltându-se sub influență răsăriteană, au preluat și ele această formă. S-a produs reluarea unor forme străvechi prin influența artei culte.

În afară de aceste tipuri de mese, există desigur nenumărate alte variante construite

de meșteri populari, ale căror forme le putem deduce în mod sigur prin comparație cu mobila orășenească. În aceasta a doua categorie includem masa cu sertare, cunoscută sub denumirea de „masă gotică”, construcție medievală care a influențat în mare parte evoluția mesei din Moldova (Fig. 7, 8).

Mobilier pentru depozitare

Cuierul. „Începutul” acestei forme a fost pus de un simplu cui de lemn bătut în perete, sau de un cârlig agățat de tavan ca mai apoi să devină dintr-un accesoriu necesar un obiect stilizat. O scândură este atașată cu latura lată de perete, constituind doar un suport pentru cuiile de lemn ori metal, de care se atârnă haine. O formă mai evoluată de cuier este aceea la care deasupra cuierului propriu-zis se mai creează o mică platformă cu balustradă, așezate în scop decorativ.

În ce privește funcția lor și, implicit, locul în încăperea de locuit, cuierele având destinația de suport pentru haine sunt așezate pe perețele îngust median sau pe cel lung din față, imediat după ușa de intrare. Piesele de lemn sunt, de obicei, înlocuite de altele, lucrate în fier, decorate cu forme florale din benzi de tablă.

Uneori meșterii, țigani fierari, intervin și cu dungi de culoare, care înviorează aspectul sobru datorat materialului de bază. Unele cuiere, executate din corn de animal și decorate cu piese de metal, constituie niște capodopere de artă tradițională. Aceste cuiere, cu toate că diferă stilistic de restul mobilierului, constituie unul din componentele obligatorii ale interiorului tradițional.

Prepeleacul (olarul) poate fi înțeleasă ca „stâlp” al gospodăriei. Renumitul erou din basm Dănilă Prepeleac, cu siguranță că se putea naște doar la noi. În secolele trecute era imposibil de închipuit o gospodărie fără un prepeleac. De ceva vreme această piesă a fost înlocuită cu mobilă de bucătărie. Prepeleacul prezenta o tulpină de copac cu multe ramuri scurtate, ori un stâlp de lemn în care erau înfipte multe cui lungi de lemn și în care erau agățate oalele spălate, puse să se scurgă și să se usuce la soare, care ulterior se și mai dezinfectau datorită acțiunii soarelui. Cele mai frecvente erau prepeleacurile verticale.

Blidirul (l i n g u r a r u l) - a rezultat din confecționarea unor rafturi suprapuse. Astfel a fost creată posibilitatea de a adăposti într-un spațiu restrâns, diferite obiecte de bucătărie, în special blide și oale. Roswith Capesius, precizează că locul blidarului este în tindă sau în camera de locuit, în funcție de prezența vetrei focului. Totdeauna blidarul ocupă un loc strict gospodăresc. Cu toate că acestui colț al casei nu i se acordă o atenție deosebită în ceea ce privește decorarea lui, totuși un mare număr de blidare din toate zonele țării au fost lucrate cu aceeași măiestrie ca și celelalte piese de mobilier (Fig. 10, 11).

La blidarele țărănești se pot observa cele mai ingenioase sisteme de îmbinare, stabilitatea piesei realizându-se fără întrebuițarea cuielor sau a vreunui liant. În genere un blidar are două sau trei rafturi, cele cu mai multe scânduri transversale depășind cadrul strict al mobilierului de acest gen. Piesele sunt relativ mici, având o înălțime și lățime sub un metru. Pentru a evita pericolul de cădere a vaselor se mai fixează și un

parapet din scânduri sau baghete, uneori un perete de lemn plin.

Trihornul este despărțitura dintre hornul sobei și peretele casei unde se montau câteva scânduri cu funcție de polițe. Trihornul provine de la unirea și prescurtarea a două cuvinte: *între* și *horn*. În privința închiderii spațiului de depozitat, fără balamale, dispunem de o vastă gamă de soluții, dovedind atât fantezie, cât și spirit practic. Un alt tip de dulap de perete este cel înfundat în zid. Forma primară nu a fost decât o simplă nișă construită în pereții groși ai casei, în care se fixau una sau două scânduri transversale. Prin adăugirea unei rame de lemn simple sau decorate, de care sunt prinse una sau două uși, nișa se transformă într-un dulap închis (Fig. 14).

Culmea este o stinghie fixată în fața unuia sau mai multor pereți care a determinat aspectul interiorului pe o perioadă îndelungată de timp. Dimensiunile culmei sunt destul de variate. A fost destinată ca suport pentru haine, țesături decorative, covoare, precum și pentru de alte necesități.

Grinda este o bârnă de 4-10 metri, din lemn, executată dintr-un trunchi întreg de copac, fețuită în patru, deși, nu rareori trunchiul rămânea necioplit. Coarda, de regulă, avea lungimea casei și străbătea ambele camere, situându-se deasupra pereților pentru susținerea grinzilor transversale mai mici, ce formau tavanul. Datorită amplasării sale a servit timp îndelungat multiplelor funcții, începând cu agățarea leagănelui, urzelei, lănei, terminând cu uscarea plantelor de leac și a nelipsitului busuioc. Grinda, datorită înfrumusețării cu „horbotică” iscusit lucrată, îndeplinea și funcția de delimitare de spațiu: împărțea camera în zone.

Masa-dulap era confecționată tot de meșteri rurali, în locul peretelui din față apar având două uși, prevăzute în partea de sus cu un mic sertăraș. Masa-dulap este împărțită în interior în două compartimente, în care se așează vasele și alimentele. Sertarul de sus este de obicei mic. Dulapurile nu au decorată decât fațada, în vreme ce lateralele rămân nedecorate. Masa d u l a p (m a s a î n f u n d a t ă) cumulează funcțiile celor două piese într-un întreg. Locul ei în cameră este ori sub fereastra peretelui îngust, spre exterior, ori lângă sobă, fiind atașată peretelui mic spre tindă. Între timp a fost înlocuită, de masa tâmplărească orășenească (Fig. 12).

Dulapul înalt. Dulapurile înalte au fost atestate în interioarele țărănești sub diferite forme. Cele lucrate după sistemele tradiționale sunt cele mai interesante. Funcția lor în interiorul casei rămâne în mare măsură apropiată de ceea ce o dețineau blidarele. Iar locul lor este ori în tindă, ori în colțul de după ușă. Ele apar uneori și sub formă de colțare. Colțarele înalte intrau în costul casei - un sistem de rafturi închise executate prin metode tâmplărești,

Mai este frecvent răspândită o piesă de mobila înaltă, compusă dintr-un dulap cu uși, căruia i se suprapune un blidar mai îngust, închis și el cu geamuri. Dar în acest caz el nu mai este produs de meșterii tradiționali, ci de atelierile orășenești (Fig. 13).

Lada de zestre este cea mai cunoscută și cercetată din marea familie a lăzilor: lăzi „hambare” pentru păstrarea cerealelor sau făinei, lăzi pentru haine și pînze care înlocuiau dulapurile și comodele, lăzi de dormit care țineau funcția de pat și totodată în care se păstrau diferite bunuri ale familiei, lada de companie și scrinul, cutărul de

călătorie; lădița pentru podoabe – sipețel, lăcrița.

Lada de zestre pe lângă funcția propriu-zisă de mobilier, era inclusă în ceremonia nunții. În ladă și deasupra ei se așează cu ocazia nunții zestrea fetei, care era dusă în căruță prin sat până la casa mirelui. Era lada pe care mireasa o aducea cu ocazia nunții în casă, lada menită să demonstreze hărnicia și bogăția fetei. De aceea în interiorul camerei i se rezerva un loc deosebit, și anume cel de la capul patului sau, mai înainte, la capătul laviței, așezată pe aceasta. Lada se decora prin cioplire, ferecare sau pictură. (Fig. 15) Lada de veșminte și de țesături era și purtătoare a unui conținut simbolic. Făcând o clasificare după forma capacului, lăzile de zestre pot fi împărțite în două grupe: lăzi cu capac plan și lăzi cu capac bombat.

În ceea ce privește dimensiunile, din descrierile lui Roswith Capesius în “Mobilierul țărănesc românesc”, aflăm că lăzile de pe teritoriul țării noastre se transformă uneori în bănci de o lungime de până la 2 m. Aceste lăzi sunt denumite în termeni populari „lădoaie”, având capacul plan, iar înălțimea de cca 50 cm, convenabilă pentru așezat, folosite și ca pat de dormit.

Hambarul. Poartă acest nume lăzile construite din scânduri îmbinate pe niște picioare înalte, destinate păstrării cerealelor, făinei, țărăței etc. Ele se deosebesc într-o oarecare măsură de cele de zestre. Hambarele sunt lucrate din scânduri fasonate cu mai puțină grijă, iar preocuparea pentru ornamentare este foarte redusă. Dar și proporțiile sunt altele. Pentru păstrarea cerealelor sunt necesare vase mari și rezistente, astfel încât ele ajung la o lungime de 2-3 m. și la o înălțime de peste un metru. Hambarele sunt de obicei mai înguste, încadrându-se în lățimea prispei casei, iar înălțimea lor variază (Fig. 16).

Lada (cufărul) de călătorie – mai mult cunoscută sub numele de „ladă de campanie”, era folosită de toți militarii în termen pentru păstrarea hainelor, documentelor, obiectelor de preț, precum și altor accesorii. Această ladă, care ulterior a devenit „valiză”, „geamantan” și „diplomat”, este actuală și acum.

Lăcrița, sipețel - erau niște cutii mici de lemn având o lungime doar de 10-30 cm, foarte bogat și delicat ornamentate prin cioplire sau vopsite, servind pentru păstrarea podoabelor, bijuteriilor, banilor, hîrtilor de valoare și a documentelor.

Acum mobilierul nu se mai transmite, decât cu mici excepții din generație în generație, cum se întâmpla în societatea tradițională. Ritmurile modei le marginalizează din uzul social. Acum nimeni nu mai doarme pe o laiță sau ladă, ori chiar sofă. Cerințele sunt altele; începând cu un pat comod, fastuos, pompos, până la un pat „ortopedic”. Aceste piese de mobilier sunt pe cale de dispariție totală din cauza apariției noilor tehnologii, și totodată datorită lor creșterea calității vieții. Cu atât mai mult crește valoarea acestor obiecte de patrimoniu. Ele sunt mărturiile ale spiritului creator al neamului nostru.

NOTE

¹ СТОЙКА Джеоржета - **Дом и хозяйство румынского крестьянина**, изд. «Меридиане», Букурешть, 1984; ЗЕЛЕНЧУК В., ЛИВШИЦ М., ХЫНКУ И. - **Народное декоративное искусство Молдавии**, Cartea Moldovenească, Chişinău, 1968. pp. 71-81

² CAPESIUS Roswith - **Mobilierul țăranesc românesc**, Editura Dacia, Cluj, 1974

³ *Ibidem*, p. 28

⁴ *Ibidem*; A se vedea și: ȚĂRANU Gh., ȚĂRANU R. - **Stiluri de mobilă și tehnica executării decorațiunilor**. Ed. Didactică și Pedagogică. București, 1991, pp. 199-205

⁵ СТОЙКА Джеоржета - *op. cit.*, p. 39; ȘTEFĂNESCU Barbu - *Mobilierul țăranesc din Crișana // Muzeul Țării Crișurilor*. Oradea, 1997

⁶ LEBEDENCO Marina - **Meșterițele din Butuceni**, Asociația femeilor „Imperativ”, Ed. Pontos, Chişinău, 2002, p. 31

⁷ CAPESIUS Roswith - *op. cit.*

Descrierea figurilor:

Fig. 1, 2 - Comuna Lalova, satul Țipova, raionul Rezina, familia Strugulea

Fig. 3 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Catana

Fig. 4 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Mistreanu

Fig. 5 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Moisei

Fig. 6 - Satul Găuzeni, raionul Şoldăneşti, familia Procopie

Fig. 7 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Marian

Fig. 8 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Mistreanu

Fig. 9, 10 - Comuna Lalova, satul Țipova, raionul Rezina, familia Strugulea

Fig. 11 - Satul Frumuşica, raionul Floreşti, familia Munteanu

Fig. 12 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Mistreanu

Fig. 13 - Satul Găuzeni, raionul Şoldăneşti, familia Cuculescu

Fig. 14, 15 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Madan

Fig. 16 - Comuna Truşeni, municipiul Chişinău, familia Popa

Rustic House Furniture

Elena MADAN

It is natural for a peasant household to have its own crafted furniture. Now that crafts have been replaced with factory and mass production, many pieces of traditional furniture have been replaced with modern products; others have become obsolete or have disappeared completely, or are found only in museums, or very seldom can be encountered in some houses in a very poor state because of not being used. For this reason, the study of these pieces of great historical and aesthetic value is very important and necessary. Over the centuries, furniture pieces were passed from generation to generation; today they are slowly disappearing, and the link with the past is vanishing. Today we can still find pieces of furniture whose age exceeds 100 years, and elder people can tell about their history, origin and utilization. In some villages, there are still houses where traditional furniture has been kept and it is possible to study rural furniture in its original environment. The following pieces of furniture were characteristic of a rustic house in Moldova: chests (a variety of chests according to destination and form), round tables, chairs, benches, dish shelves, smoke stacks, and pegs for hanging pottery.

Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

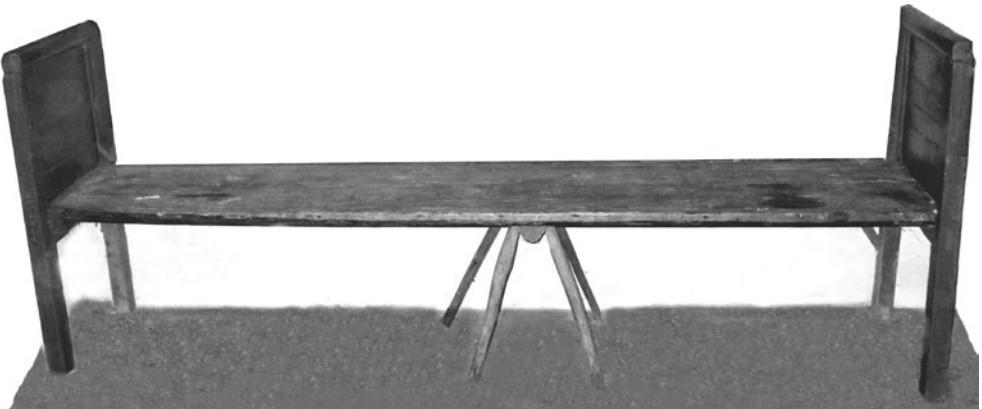

Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8

Fig. 9

Fig. 10

Fig. 11

Fig. 12

Fig. 13

Fig. 14

Fig. 15

Fig. 16